

Recensie: Interview Douglas Firs over The Long Answer Is No

foto © Anton Coene

Recensie:

Douglas Firs heeft een nieuwe plaat uit. 'The Long Answer Is No', zo heet die. Het album is geïnspireerd op een reis die frontman Gertjan Van Hellemont maakte met drie vrienden doorheen de Verenigde Staten en Canada. We spraken voor hun optreden met Gertjan in de backstage van de Stadshal in Gent.

Het nieuwe album heet The Long Answer is No. Voor wie is die 'neen' bestemd? Gertjan: Het idee van 'The Long Answer Is No' begint voor mij bij een lange reis die ik gemaakt heb met drie vrienden door Canada en de VS. Die reis heeft echt veel indruk op mij gemaakt. Ik was zes weken internetvrij waardoor er veel last wegviel. Toen ik terugkwam had ik zo een idee om ook van Facebook af te stappen. Ik had ook het idee om mensen uit mijn omgeving te overtuigen om die sociale media achterwege te laten. Het is niet inspirerend en het zou beter zijn als we terug afspreken via telefoon en niet via al dat chatten. Maar achteraf heb ik beseft dat het niet aan mij is om dat aan mensen op te leggen. Het is een arrogant idee om zoiets op te dringen. Ik moest het maar gewoon voor mezelf bepalen. Dat is min of meer het verhaal achter de titel. Wanneer ik aan een uitleg begin om mijn kijk op bepaalde zaken te geven, dan besef ik onderweg om dat toch niet te doen. Het is aan de anderen om dat voor zichzelf te bepalen.

Heb je het gevoel dat die reis jou heeft gevorderd als artiest?

Ja zeker. Ik ben nadien keiveel nummers beginnen schrijven toen ik terug thuis kwam. Ik kreeg plots het gevoel dat ik in een hele kleine wereld terugviel. Dat heeft voor veel inspiratie gezorgd.

Je voorganger 'Shimmer and Glow' was een compilatie van songs, zei je zelf in een interview. Hangt er dan nu meer een concept aan?

Ja, dat kan ook niet anders omdat die nummers op veel kortere tijd zijn geschreven dan bij de voorganger. Bij de eerste plaat gaat het over heel je leven tot op dat punt. Je kiest er dan de beste nummers uit omdat je een goede plaat wilt maken. Er hangt dus in mindere mate een verhaal aan. Met de nieuwe is dat wel zo omdat ik de meeste nummers geschreven had toen ik terugkwam van die lange reis. Het grootste deel heb ik geschreven in een periode van zes weken.

Hoe belangrijk is de albumhoes voor jou? Wat wil je overbrengen met de hoes van The long answer is no ten opzichte van je luisteraars?

Ik wil gewoon dat het mooi is en dat het bij de muziek past. Ik had een concertposter gezien die ik echt supermooi vond. Het was het werk van een Britse ontwerper, Jon Mackay, die posters ontwerpt voor een plaatselijke concertzaal. Ik heb hem toen gecontacteerd en hem uitgelegd wat mijn idee was achter deze nieuwe plaat. Eigenlijk is het een beeld van mijn reis dat hij getekend heeft. Ten oosten van Portland is er een meer dat River Lake heet, hoog in de bergen. Dat is dan ook de cover geworden.

Heeft hij dan ook de hoezen gemaakt van de singles?

Neen, dat was Hannelore Dreher. Wel hebben we hetzelfde lettertype behouden dat Mackay gebruikt had. Toen de eerste single uitkwam, vond ik het een enorm knap werk. Het leek me logisch om dat dan in dezelfde lijn te doen voor de tweede single. Ik heb enkele dagen geleden toevallig naar onze pagina gekeken op Spotify. Bij onze eerste plaat ziet dat er nogal chaotisch uit. Bij de tweede merk je echt dat het bij elkaar hoort. Dat vind ik wel cool.

Je hebt in verschillende platenzaken opgetreden op Record Store Day. Hoe was die ervaring?Â

Bij onze eerste plaat hadden we dat ook al gedaan. Het is echt wel plezant. Soms wel een beetje awkward omdat je gewoon in een platenzaak staat. Het is iets anders dan in een zaal te spelen met een PA. Het komt in de buurt van huiskamerconcerten en je merkt ook dat het publiek daar echte muzikliefhebbers zijn.Â

Speelt de vinylplaat een grote rol voor jou op de dag van vandaag?Â

Ik sta vooral achter het idee van een platenzaak. Ik zou het spijtig vinden als dat zou verdwijnen. Het is een beetje hetzelfde als een bakker, slager of kruidenier die verdwijnt omdat er een supermarkt komt in de plaats. Die bakker weet welk brood je lekker vindt. Als je regelmatig in een platenzaak komt dan weet die ook welke muzieksmaken je hebt en kan die je muziek aanraden waar je naar op zoek bent.Â

Vinyl zelf is geen heilig medium voor mij. Ik vind het wel cool om het te hebben. Bijvoorbeeld platen van Ry Cooder of Fleetwood Mac. Die zijn destijds gemaakt om op vinyl uit te komen, dus klinken ze ook het beste op vinyl. Tegenwoordig maken groepen hun album digitaal, dat klinkt dan vaak beter op cd dan op vinyl. Dan ga ik niet per se de vinylplaat kopen. Ik koop de twee door elkaar eigenlijk. Cd's voornamelijk voor in de auto als ik onderweg ben.Â

Binnenkort ben je ook te gast bij Staalplaat, samen met Jean Blaute. Wat betekent hij voor jou?Â

Jean Blaute is een beetje een legende in België, hé. Ik dacht er onlangs aan dat hij heeft meegewerkt aan 123 albums tot nu toe. Ik heb er nog maar twee gemaakt. Volgens mij moet ik hem minder bijleren dan omgekeerd (lacht). Maar ik kijk er wel naar uit. Ik heb proberen nummers te kiezen die hij volgens mij nog niet kent.Â

Je speelt in kleine cultuurcentra maar ook in grote venues zoals Heineken Music Hall. In welke venues speel je het liefst en waarom?Â

Waar ik het liefst speel zijn eigenlijk clubs. Iets zoals de N9 in Eeklo, de Handelsbeurs of The Echo in Utrecht. 300 mensen die kort op elkaar staan in een donkere ruimte. Dat vind ik echt cool.Â

Begin je na het festivalseizoen aan een nieuw album of ben je daar al aan bezig?Â

Dat weet ik nog niet. Bij de vorige plaat kwam het vanzelf en begin je in te zien welke nummers goed bij elkaar passen. Maar daar zit ik nog niet. Ik weet ook nog niet waarover het zal gaan. Soms schrijf ik wel al wat ideeën op maar het is momenteel nog een wit blad.Â

< Elvin Vanzeebroeck >